

Lep!

Bogato je lani Miklavž obdaroval Kosanovega Ivančka. Darilo vseh daril je bil pa možic z dolgo rdečo kapo, oblečen v pisano šaro in s smešno debelim licem kakor polna luna na polnočnem nebu. V rokah je držal svetli plošči, podobni kuhinjskim pokrovom. Če je Ivanček malo pritisnil na možičev život, pa je mož plosknil z rokami, in zazvenelo je kakor sama nebeška muzika — za Ivančkova ušesa...

Lep in zabaven je bil torej ta možic že, ko je v prodajalni čakal na Miklavža. Lepši je bil pa še v Miklavževem košu. Najlepši pa tisto jutro, ko sta se z Ivančkom spoznala. Potlej pa — i, kaj bi skrivali? — čim bolj sta se z Ivančkom spoznavala, tem manj je bil možic lep in mikaven. Da — žalibog: kar je res, je res! — prišel je čas, ko možic ni bil več lep. Če se je celo Ivančku zazdelo, da ni več lep, možic, potem ni bil več lep — ni tajiti!

Zdravilo za umazance je pa voda. To je pa Ivanček vedel iz lastne izkušnje. Seveda se je on drl in kričal, kremžil in pačil, ko so ga mama umivali, a nazadnje je bil le lep. Pa kako lep! Kdor ga je videl prve hipe potem, je vsak obstal in ga gledal: Ali je to tisti Ivanček, marogasti umazanček? Ali je, ali ni? Povejte, ljudje božji! — — Ves umit, ves na sveže oblečen. Kar čeden fantiček. Ali — da samo za dobre pol ure...

Ivanček je pričel s svojim delom; umiti je treba pajacal! Ali čudno: možic je bil potem še grši... Kapa mu je kar odletela, barva na obrazu se je

Lep?

odluščila, život je razpadel — vse je šlo na dvoje: malo cunjic in žaganja je ostalo v skledi. Ivanček in možiček sta se ločila za vselej.

Žaloval naš mojster ni ravno za pajacom. Igrač je imel na izbíro. A vseeno ga je nekaj skrbelo: kaj bo Miklavž rekel, če zve, kako je ravnal z njegovim darilom? Kaj bo potem to? In zvedel bo gotovo... Tolažilo pa je Ivančka to, ker je upal, da bo Miklavž tudi sam uvidel, da je hotel on možicu le dobro: umíti ga! A spet: zakaj ga je pa grabil vedno le z umazanimi rokami? In Miklavž to tudi ve. Prav gotovo... In če zdaj Ivanček vse to pre-mišlja; to niso majhne skrbi, prebita reč! Kaj in kako še bo?

Kratkočasnice.

Poročnik: »Hraber vojak je vedno tam, kjer so krogle najgostejše. Kje ste bili vi, redov Zajec?«

Redov: »V magacinu za strelivo, gospod poročnik!«

*

Katehet: »Kako si se upal storiti tak greh? Nisi vedel, da Bog vse vidi?«

Učenec: »Sem že pozabil.«

*

Katehet: »Zakaj nisi imel v nedeljo mašne knjižice?«

Učenec: »Prosim, ki še nisem bil pri birmi.«

